

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: Den syge Svale

Citation: Bergsøe, Vilhelm: "Den syge Svale", i Bergsøe, Vilhelm: *Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind VII*, 1905-, s. 251. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-berg07tom-shoot-workid56924/facsimile.pdf>
(tilgået 22. september 2021)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind VII

Det kuler fra Nord over Kattegat,
det suser i Granernes Grene,
og mørkere bliver den mørke Nat
og mørkere Skyggen, der steg saa brat
fra Graven, fra Sankta Helene.
Det suser og bruser, det gamle Hav,
de syge stønner paa Helgenes Grav —
Og jeg gaar hjemad alene.

DEN SYGE SVALE.

Naar Vaaren tvinger Vintren til at vige
og spreder ud sin rige Blomsterskat,
naar Svaleflokkene leger lydt Tagfat
igennem Luftens grænseløse Rige,
naar Dagen deler med den dunkle Nat
sit Lys, saa fast det bli'er hinandens Lige —
da stiger højt fra Jordens travle Vrimmel
en Takkesang op imod Herrens Himmel.

Thi det er Foraar! — Hvilken magisk Klang
har Sproget ej til selve Ordet bundet!
I Tanken ses med blanke Bølger Sundet
at skumme langs med Bøgeskovens Hang;
man hører Frøens Kvækken, Lærkens Sang,
man ser hver Plet, hvor man engang har blundet,
og op fra Mindets rige Kilder strømme
de stærke, farverige Foraarsdrømme.

Hvor tydelig ser man ej Lyset spille
igennem nysudsprungne Bøges Hegn,
og Duggens Perler, Frejas Troskabstegn,
i Blomstens Bæger blinke skjult og stille;

man hører Faldet af den milde Regn,
og hvor fra Blad til Blad de Draaber trille,
man mærker Granens Duft, og Vindens Susen,
og Aftenklokkens Klang, og Bølgens Brusen.

Da gribes man af denne stærke Længsel
til brat at bryde Trædemøllens Hjul,
man faar en Følelse som Høstens Fugl,
der higer bort mod Syd fra Nordens Trængsel
da sprænger man med Kraft sit Bylivs-Fængsel
og søger dybt i Skoven Læ og Skjul,
hvor trindt omkring, af nyfødt Liv omgivet,
man, nyfødt selv, just dobbelt nyder Livet.

Og alle lytter til Naturens Tale
og drager bort som Trækfuglsværm i Høst;
en Del for sig paa Klampenborg at svale,
hvor Sundets Bælte hæver Sverigs Bryst.
En anden Del, og det den bindegale,
paa Landevejen søger landlig Trøst,
og lever højt, bevidste om det fine,
af Strandvej, Støv, Besøg og Krinoline.

Men hver en Høst, naar Svalerne sig samle
til Rejsens Fart med Kvidren, Støj og Sang,
man finder nogle unge, nogle gamle,
hvis svage Vinger Rejsen er for lang.
Man finder Flyvere, før højt i Rang,
som nu ej mer med Flokken op kan hamle;
thi Skæbnen, hver Mands Hersker og Betvinger,
har Kraften brudt og stækket deres Vinger.

De bli'er tilbage, naar de friske jage
af Sted til Syden under Jubelsang;
de bli'er tilbage her, men deres Klage
sig spreder trindt i Skov, paa Mark og Vang,